

Προς το Σύλλογο Διδασκόντων του Μουσικού Σχολείου Θεσσαλονίκης

Αγαπητοί συνάδελφοι,

Λίγους μήνες πριν, από ένα κτίριο του ΟΤΕ κρεμόταν ένα μεγάλο πανό που έγραφε:

ΠΩΛΕΙΤΑΙ Γιατί;

Χωρίς την παραμικρή τρομοκρατική διάθεση συνάδελφοι, θέλω σήμερα να σας πω ότι εδώ και αρκετά χρόνια συμμετέχουμε σε μια καθημερινότητα που οδηγεί τα Μουσικά Σχολεία σε κάτι αντίστοιχο. Με τις πράξεις ή τις παραλείψεις μας θέτουμε σε κλυδωνισμό την παιδεία και τη μουσική, που -αλίμονο- καμιά σχέση δεν έχουν με την κατάσταση που θα περιγράψω.

Επί χρόνια τώρα ακούμε το διευθυντή να αναφέρεται στη μη πραγματοποίηση της εφημερίας, στην αργοπορία μας στο σχολείο, στη μη παρακολούθηση των «συνόλων» από τους μαθητές, στη μη έγκαιρη άφιξη των λεωφορείων το πρωί, στο «θεσμό» των ωρομισθίων, στην ανεπαρκή χρηματοδότηση της σχολικής επιτροπής, σαν να είναι όλα αυτά *φυσικά φαινόμενα*. Επί πολλά χρόνια παρακολουθούμε την προαιρετική μας προσέλευση στις συνεδριάσεις, στις σχολικές γιορτές, στις εκδηλώσεις. Χρόνια τώρα δεν έχουμε χώρους για να κάνουμε μάθημα, όμως αίθουσες παραμένουν κλειδωμένες, υλικό παραμένει κλειδωμένο. Αιτήσεις για έκτακτες παιδαγωγικές συνεδριάσεις έμειναν αναπάντητες. «Έχω ΑΣΕΠ αύριο», «Γιατί ν' απαντήσουμε;», «δεν πρόλαβα να πάω στην τουαλέτα από το πρωί», «αφού έχω παραγγείλει καθηγητές». Πώς εξηγούνται όλα αυτά ως απαντήσεις προϊσταμένου σχολικής μονάδας σε κρίσιμα ερωτήματα που απαιτούν λύση; Κι όμως, είναι απαντήσεις ενδεικτικές μιας νοοτροπίας, την ευθύνη της οποίας φέρουμε και εμείς. Κρίσιμα θέματα που αφορούν σε θεσμικά κενά των Μ.Σ., όπως η κατάτμηση των τμημάτων στο μάθημα «Βυζαντινή μουσική», ο τρόπος εξέτασης και διδασκαλίας των μουσικών μαθημάτων, η εξαγωγή του μέσου όρου βαθμολογίας σύμφωνα με την οποία προάγεται ένας μαθητής, η αποκλειστική ανάθεση μαθημάτων μουσικής ειδικότητας, η διαμόρφωση των «Συνόλων» και η ανάθεση διδασκαλίας τους, *αντιμετωπίζονται* χωρίς τη γνώμη του συλλόγου. Επίσης, όλες οι φετινές συνεδριάσεις του α' τριμήνου άρχισαν με αρκετή καθυστέρηση, με ευθύνη του διευθυντή. Γιατί; Επί μισό σχολικό έτος το σχολείο μας έμεινε με έναν υποδιευθυντή. Είναι δυνατόν; Ποιος αισθάνθηκε την έλλειψη; Ποιος ενδιαφέρθηκε για τη «ναυαρχίδα» της Δ/σης Αν. Θεσσαλονίκης; Ποιος αρνήθηκε και τη συζήτηση ακόμα για την ανάδειξη ενός αναπληρωτή υποδιευθυντή; Ο νόμος, το δημόσιο συμφέρον, η κοινή λογική δεν προβλέπουν τίποτα για την περίπτωση κένωσης μιας διοικητικής θέσης; Ποιο ήταν τέλος πάντων το εμπόδιο και ποιο το διακύβευμα;

Τι κάνουμε για το χρόνιο ζήτημα της υπολειτουργίας του σχολείου συνάδελφοι; Θα εξακολουθούμε να νίπτουμε τας χείρας μας; Μπαίνουν-βγαίνουν οι ωρομίσθιοι, όμηροι του συστήματος «μουσική παιδεία». Λείπουν στην αρχή και στο τέλος του σχολικού έτους, λείπουν από τις συνεδριάσεις, όλα αυτά δημιουργούν μια αίσθηση διάλυσης σε μαθητές και γονείς κι εμείς πάντα θα λέμε: «εργαζόμαστε σ' ένα καταπληκτικό σχολείο που παράγει πολιτισμό»; ή μήπως απαλλασσόμαστε της συνευθύνης επιδοκιμάζοντας ή σιωπώντας κατά την αφιέρωση του 2ου κομματιού της βασιλόπιττας στους ωρομίσθιους; (12-2-2008, όπου ο πρόεδρος του συλλόγου γονέων & κηδεμόνων αφιερώνει, με την ανοχή του διευθυντή του σχολείου).

Συνάδελφοι, όταν υπηρετούσα σε σχολείο 150 μαθητών με σύλλογο 38 ατόμων, ο διευθυντής (κατά νόμο υπεύθυνος για τη συνοχή του συλλόγου) μας μάζευε κάθε μέρα στο μεγάλο διάλειμμα των 15' για να μας ανακοινώσει την αλληλογραφία του σχολείου και κυρίως για να «είμαστε μαζί, ν' ακούμε ο ένας τον άλλον». Κάθε μέρα! Συζητούσαμε ό,τι προέκυπτε. Στο Μουσικό Σχολείο Θεσσαλονίκης ουδέποτε μας σύστησαν νέο συνάδελφο, δε γνωρίζουμε καλά καλά τα ονόματά μας. Δε γνωρίζουμε τι γίνεται το βράδυ ή την Κυριακή στην αίθουσα εκδηλώσεων και στο γυμναστήριο του σχολείου. Δεν γνωρίζουμε τι γυρεύει η Interbiz στο σχολείο. Δεν γνωρίζουμε πώς βρέθηκε το σχολείο μας στη «Μελωδία του Ολυμπισμού», στο Παρίσι, στο Σάλτσμπουργκ, στην πλατεία Αριστοτέλους, στο στούντιο για ηχογράφιση, στο «Μελωδόραμα». Δεν έχουμε εικόνα απολογισμού-προγραμματισμού της Σχολικής Επιτροπής. Με προσχηματικούς λόγους έχουμε απαρνηθεί τη συλλογικότητα. Σπάνια ο σύλλογος συνεδριάζει, σπάνια έχει απαρτία, σπάνια εκφράζεται. Δεν είναι επόμενο να υποκαθίσταται ο σύλλογος; Πώς φτάσαμε εδώ; Με ποια πρακτική; Μήπως με το «διαίρει και βασίλευε» από τη μια πλευρά; Και το «έλα μωρέ» και «δεν προλαβαίνουμε» από την άλλη; Επί πολλά χρόνια εκχωρούμε τις αρμοδιότητές μας, ανταλλάσσοιτάς τες με τη μείωση των ευθυνών μας. Δεν θέλουμε λοιπόν ευθύνες; Γι' αυτό ήρθαμε στο δημόσιο; Γι' αυτό γίναμε δάσκαλοι; Αυτό θα διδάξουμε; Γιατί «συμμετέχουμε» στο εικονικό σχολείο, στις εικονικές συνεδριάσεις; Για ποιο λόγο; Για εικονικές καταλήψεις; Για εικονικές αναπληρώσεις; Για μια εικονική παιδεία; Και πάντα με την «κάλυψη» εικονικών συλλογικοτήτων;

Επιτέλους! Το ζήτημα του εικονικού πρακτικού 59/18-12-2007 (περί αναπλήρωσης των χαμένων διδακτικών ωρών λόγω κατάληψης) τέθηκε στη συνεδρίαση της 23-1-2008. Αποτέλεσμα: ουδέν! Πώς υπογράφουμε συνάδελφοι πράξεις που ουδέποτε έγιναν; Ελαφρά τη καρδία; Συνήθεια; Φόβος; Πταίσμα; Είναι δυνατόν μια εικονική πλειοψηφία να σύρει συναδέλφους σε απολογία; Γιατί με σύρετε συνάδελφοι να απολογούμαι και να δηλώνω ότι δεν είμαι ελέφαντας (ότι ήμουν *παρών* και *διαφωνώ*);

Και μετά; Σας κοινοποιώ συνάδελφοι την καταγγελία μου για παραποίηση πρακτικών που κατέθεσα στη Δ/ση Β/θμιας Εκ/σης Αν. Θεσ/νίκης (αρ. πρωτ. 258/1-2-08). Ενημερωθήκατε; Όχι! Ο διευθυντής την κρατά στο συρτάρι του. Σας κοινοποιώ την καταγγελία 4 συναδέλφων μας στην Δ' ΕΛΜΕΘ για αντισυναδελφική συμπεριφορά (326/8-2-08), μαζί με την ενημέρωση για την απόκρυψη του προηγούμενου εγγράφου. Ενημερωθήκατε; Όχι! Ο διευθυντής τα αποκρύπτει επίσης. Είναι λοιπόν αδύνατη η επικοινωνία με το σύλλογο; Έχει εξουσιοδοτήσει την εκπροσώπησή του ο σύλλογος στο διευθυντή; Υπάρχει ή δεν υπάρχει σύλλογος; Επίσης, τα ίδια έγγραφα έχουν κοινοποιηθεί και στις δύο υποδιευθύντριες. Τις ρώτησα σχετικά, «δεν ξέρω τίποτα, δεν τα έχω δει, ξέρω μόνο την ύπαρξή τους» μου είπαν αμφοτέρες. Αν οι δύο νέες υποδιευθύντριες εκτίθενται από αυτήν την πρακτική, δεν θα πρέπει να το δηλώσουν;

Παρακαλώ διαψεύστε με: Όποιος διορίστηκε στο δημόσιο για να υπακούει σε άλλους κανόνες από τους προβλεπόμενους, όποιος συμφωνεί με την υποκατάσταση συλλογικών θεσμών από πρόσωπα, όποιος πιστεύει ότι ο σύλλογος διδασκόντων ταυτίζεται με το συρτάρι του διευθυντή, έχει μια και μόνη επιλογή: την τυπική του παραίτηση. Όποιος ταυτίζει τις καταγραφές των συλλογικών πράξεων με το τεφτέρι των ατομικών του χρωστούμενων, όποιος φοβάται ν' ασκήσει τα δικαιώματά του, δεν ανήκει στο δημόσιο, πολύ δε περισσότερο στη δημόσια παιδεία. Τα Μουσικά Σχολεία είναι χώροι αυξημένων απαιτήσεων, όχι χώροι αυξημένης χαλάρωσης.

Δυστυχώς, η ιδιωτική αντίληψη του δημοσίου, η πάγια υποκατάσταση της απύσασ συλλογικότητας, η στρέβλωση της πραγματικότητας, δείχνουν να επιμένουν εσαεί. Παρά την κοινοποίηση της καταγγελίας μου για παραποίηση της πράξης 59/2007, η διεύθυνση του Μ.Σ.Θ. προέβη σε νέα, πλήρη διαστρέβλωση της πράξης 61/20-12-2007 στο θέμα: «ανάρτηση ανυπόγραφων σημειωμάτων στον πίνακα ανακοινώσεων». Δεν κράτησε ούτε τον αρχικό τίτλο που ήταν: «ζητήματα ηθικής σπίλωσης συναδέλφων με αδιαφανή και ανάρμοστο τρόπο».

Η παιδεία δεν έχει ανάγκη στρουθοκαμήλων. Αν οι δικαιολογίες (που εμφανίζονται μόνο και μόνο για να μην απαντηθούν τα καυτά ερωτήματα) όπως: *«έχετε προσωπικά με το διευθυντή», «θέλετε να γίνετε διευθυντές», «δεν μπορούμε να συμμετέχουμε σε συνεδριάσεις που έχουν εντάσεις», «μη βάζετε συνέχεια τέτοια/προσωπικά θέματα»...* μας κάνουν να βουλώνουμε τα μάτια και τ' αυτιά σε όσα έκνομα και πέραν πάσης λογικής συμβαίνουν επί χρόνια, μάλλον έχουμε ήδη υποβάλει την ουσιαστική παραίτησή μας, πριονίζουμε το κλαδί στο οποίο καθόμαστε, απολαμβάνουμε πρόσκαιρα την μικρή φωτιά που «δεν μας αφορά», αλλά θέμα χρόνου είναι να γίνει ολοκαύτωμα, τελικά δεν ενδιαφερόμαστε να έχουμε τίποτε κοινό μεταξύ μας ως κοινωνικά μέλη, θέμα χρόνου λοιπόν είναι η ιδιωτικοποίηση. Δεν χρειάζεται καν να αντιστρέψουμε τα ερωτήματα: *«έχετε προσωπικά με την παιδεία;», «θέλετε να φεύγετε από το σχολείο όσο γίνετε νωρίτερα;», «γνωρίζετε τις υποχρεώσεις σας;»*. Αρκεί και μόνο μια σφυγμομέτρηση του καθενός στην τάξη, στους μαθητές του, για το πώς αντιλαμβάνονται τα προβλήματά τους και κυρίως, τη λύση τους. Αν σύντομα λάβετε απαντήσεις του τύπου: *«δεν γίνεται τίποτα», «δεν αλλάζει τίποτα», «εγώ θ' αλλάξω τα πράγματα;», «έτσι είν' αυτά τα πράγματα», «έτσι είναι η Ελλάδα»,* τότε μην αναρωτηθείτε από πού έμαθαν οι μαθητές να σκέπτονται έτσι. Πέρα απ' αυτά όμως, δεν υπολογίζουμε ότι συμμετέχοντας σε μια εικονική παιδεία, δίνουμε το αρνητικό παράδειγμα και στο διπλανό σχολείο ή στο γονιό που μπορεί να διδάσκει σε άλλο σχολείο. Αντίθετα, μια λειτουργία του σχολείου μέσα στο συνομολογημένο νομικό και πολιτισμικό πλαίσιο, αφ' ενός διαχέει το θετικό παράδειγμα, αφ' ετέρου μας τοποθετεί λίγο ψηλότερα στο ζωικό βασίλειο, στη θέση δηλαδή του πολιτικού ζώου.

Γνωρίζω ότι ουδείς έχει κακή πρόθεση. Για πολλούς όμως έχουν υιοθετηθεί τέτοιες παρακμιακές πρακτικές, μέχρι που έφτασαν να γίνουν δεύτερος εαυτός τους. Ουδείς *αναμάρτητος*; Φυσικά, αλλά δεν θα πορευτούμε με την ελληνοπρεπή συνήθεια των συμψηφισμών. Το δημόσιο και η παιδεία δεν είναι χώροι αυστηρά ατομικών επιδιώξεων, ούτε ξέφραγο αμπέλι. Αν πηγαίνουν από το κακό στο χειρότερο, φταίμε πρώτα εμείς κι όχι πρώτα οι κυβερνήσεις ή οι διοικήσεις που έχουμε *συνηθίσει* να καταγγέλλουμε. Αν ένας προϊστάμενος εκτρέπεται με τους τρόπους που αναφέρθηκαν, έχουμε ευθύνη. Αν αφήσουμε το δημόσιο να βουλιάξει, ΕΜΕΙΣ θα χάσουμε. Ας αφήσουμε τη δικαιολογία *«δε γίνεται τίποτα, όσο κι αν προσπαθήσουμε»* κι ας ριχτούμε στη δουλειά. Αντί να αφήνουμε το δημόσιο, τρέχοντας για συμπλήρωμα στον ιδιωτικό τομέα, μπορούμε να διεκδικήσουμε την αναβάθμιση του δημοσίου. Κάθε επιτυχία προς αυτή την κατεύθυνση αποτελεί και βήμα σοβαρής οικονομικής διεκδίκησης. Το υπάρχον πλαίσιο αρκεί για την αρχή. Για όσα λείπουν, είμαστε εδώ να δοκιμάσουμε τις δυνάμεις μας. Ας διαμορφώσουμε τις συνθήκες που θα μας κάνουν να μη θέλουμε να φύγουμε από το σχολείο. Αυτόματα, θα περάσει το ίδιο και στους μαθητές. Επιτέλους, αξίζουμε κάτι καλύτερο, κανείς δεν μας εμποδίζει. Επιτέλους! Τώρα, όχι αύριο! Άλλως, να ετοιμάζουμε κι εμείς το πανό μας.